

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 100.111 van 23 oktober 2001
in de zaak A. 69.615/XIV-4200.**

In zake :

1. XXX,
 2. XXX,
- die woonplaats kiezen bij
Advocaat L. DENYS,
kantoor houdende te 1030 BRUSSEL,
Paleizenstraat 154

tegen :

1. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken,
2. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, beiden van XXX nationaliteit, op 1 juli 1996 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van :

- “1. de weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied te verlaten door tweede tegenpartij aan verzoeker betekend op 25 januari 1996, en
2. de beslissingen van 30 april 1996, waarbij eerste tegenpartij voornoemde beslissingen bevestigt”;

Gelet op het arrest nr. 69.145 van 23 oktober 1997 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen wordt verworpen;

Gezien het verzoek tot voortzetting van de procedure van de verzoekende partijen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de beschikking van 30 maart 1998 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partijen;

Gelet op de beschikking van 20 juni 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 september 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat K. LAMBRICHTS die, loco Advocaat L. DENYS verschijnt voor de verzoekende partijen, van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX en XXX, beiden van XXX nationaliteit, zijn op 31 december 1995 in België aangekomen en hebben zich vluchteling verklaard op 10 januari 1996.

1.2. Op 25 januari 1996 beslist de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf met betrekking tot verzoekers.

1.3. Op 30 april 1996 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen van de Minister van Binnenlandse Zaken van 25 januari 1996 tot weigering van verblijf. De motivering luidt als volgt :

“(…)

Betrokkene werd verhoord op 13 maart 1996 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de A. taal machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. VAN GISBERGEN loco Mr. DENYS.

Betrokkene beweert sinds oktober 1991 lid te zijn van de XXX vleugel van de I. B.-partij. Hij woonde regelmatig vergaderingen bij en zorgde ondermeer voor de distributie van pamfletten en geheime documenten. Op 20 oktober 1995 zou betrokkene door twee personen in burgerkleding opgepakt zijn en zou hij dadelijk zijn overgebracht naar de gevangenis van A. Daar zou hij regelmatig hardhandig zijn ondervraagd in verband met zijn politieke activiteiten. Betrokkene zou daarbij dermate gewond zijn geraakt dat hij naar het militaire ziekenhuis van A. moest worden overgebracht. Via tussenkomst van zijn schoonzoon zou betrokkene op 18 december 1995 uit het militaire ziekenhuis zijn vrijgelaten en diezelfde dag verliet hij het land.

Betrokkenes relaas bevat onvoldoende geloofwaardige elementen om een persoonlijke vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, te kunnen gronden.

Vooreerst kan er ernstig worden getwijfeld of betrokkene ooit lid van de XXX vleugel van de I. B.-partij zou zijn geweest. Betrokkene kan immers weinig of geen concrete informatie van deze partij of verschilpunten met de XXX partij verstrekken. Zo kent hij de leider van de partij in XXX niet, weet hij niet sinds wanneer S. H. de voorzitter van de partij is en weet hij niet wanneer en waarom er tweedracht is ontstaan tussen de XXX en de I. B.-partij. Ook kan hij niets zeggen over specifieke activiteiten van de groep waarvan hij deel uitmaakte of waarover men het op die twee-wekelijkse vergaderingen zoal had.

Verder blijft ook het relaas van zijn hospitalisatie vaag en ongeloofwaardig. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken heeft betrokkene zelfs helemaal geen melding gemaakt van een hospitalisatie. Tijdens het interview naar aanleiding van het dringend beroep tot heronderzoek zijn betrokkenes verklaringen enerzijds uiterst verward. Betrokkene kan zich zelfs bij benadering niet herinneren hoeveel dagen hij in het ziekenhuis heeft doorgebracht en weet hij niet meer wanneer hij er met zijn schoonzoon heeft gesproken. Anderzijds legt hij tegenstrijdige verklaringen af wat zijn vlucht uit het ziekenhuis betreft. In zijn vragenlijst beweert hij dat een militair van het ziekenhuis hem dadelijk naar de luchthaven heeft gebracht terwijl hij op het Commissariaat-generaal stelt dat die militair hem buiten de muren van het ziekenhuis heeft gebracht en dat hij daar werd opgewacht door een passeur die hem naar de luchthaven bracht.

Tot slot valt op te merken dat betrokkene volkomen legaal, met zijn eigen paspoort het land wist te verlaten.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 25 januari 1996.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...).”.

dat de motivering van de beslissing ten opzichte van de tweede verzoekster als volgt luidt:

“(…)

Betrokkene werd verhoord op 13 maart 1996 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de A. taal machtig is, en in aanwezigheid van haar advocaat, Mr. VAN GISBERGEN loco Mr. DENYS.

Betrokkene beroept zich volledig op de door haar echtgenoot (XXX - 96/10587) aangehaalde argumenten.

Voor hem nam het Commissariaat-generaal een bevestigende beslissing.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 25 januari 1996.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.
(...).”.

2. Over de verwerende partijen.

Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dient aangewezen te worden als tegenpartij wat betreft de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf; dat de Minister van Binnenlandse Zaken dient aangewezen te worden als tegenpartij met betrekking tot de verwijderingsmaatregel van de beslissing tot weigering van verblijf;

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

Overwegende dat verzoekers in hun memorie van wederantwoord afzien van het aanvechten van de bestreden beslissingen tot weigering van verblijf van de Minister van Binnenlandse Zaken;

4. Over de gegrondheid van het beroep.

4.1. Overwegende dat verzoekers als enig middel aanvoeren :

“Enig middel,
afgeleid uit de schending van de artikelen 52 en 62 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 en van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991.

Eerste onderdeel

Eerste tegenpartij meent dat ‘Betrokkenes relaas bevat onvoldoende geloofwaardige elementen om een persoonlijke vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, te kunnen gronden.’.

Deze motivering is niet adequaat. Verzoeker dient immers in het stadium van het onderzoek van de ontvankelijkheid van een asielaanvraag niet voldoende geloofwaardige elementen aan te brengen om een persoonlijke vrees voor vervolging te kunnen gronden. Zulke motivering is passend bij de beoordeling van een asielaanvraag ten gronde.

Aldus is de bestreden beslissing niet adequaat gemotiveerd, en schendt ze tevens artikel 52 voornoemd, dat eerste tegenpartij alleen toelaat na te gaan of de asielaanvraag kennelijk vreemd is aan asiel en/of kennelijk ongegrond, maar niet of er voldoende geloofwaardige elementen om een persoonlijke vrees voor vervolging te kunnen gronden voorhanden zijn.

Het gaat hier niet zomaar om een zinnetje in de bestreden beslissing, maar om een soort conclusie die daarna geëxpliciteerd wordt. Het is bijgevolg een determinerende considerans.

Tweede onderdeel

Eerste tegenpartij verklaart de asielaanvraag van verzoeker bedrieglijk en kennelijk ongegrond en steunt daarbij op de drie volgende overwegingen :

- er kan ernstig worden getwijfeld of verzoeker ooit lid was van de pro-I. B.-partij.
- het relaas van de hospitalisatie blijft vaag en ongeloofwaardig.
- verzoeker kon volkomen legaal, met zijn eigen paspoort het land verlaten.

Er zal hieronder aangetoond worden dat deze drie overwegingen niet kunnen leiden tot het besluit dat de asielaanvraag hetzij bedrieglijk, hetzij kennelijk ongegrond is.

1° De voornaamste overweging is ongetwijfeld dat ‘vooreerst kan er ernstig worden getwijfeld of betrokkene ooit lid van de XXX vleugel van de I. B.-partij zou zijn geweest’.

Een asielaanvraag kan niet-ontvankelijk verklaard worden wanneer ze ‘kennelijk’ gesteund is op redenen vreemd aan asiel of wanneer ze ‘kennelijk’ ongegrond is.

Volgens een definitie vaak gebruikt door de derde en de elfde kamer bij de Raad van State is ‘kennelijk’ in de zin van artikel 52 van de Vreemdelingenwet ‘ce dont l’existence ou la nature s’impose à un esprit raisonnable avec une force de conviction tel que de plus amples investigations n’apparaissent pas nécessaires’ (arrest nr. 49.972 van 27 oktober 1994; 50.738 van 15 december 1994; 51.507 van 2 februari 1995; 53.583 van 7 juni 1995, enz ...) .

Indien er, zoals eerste tegenpartij meent, twijfel bestaat, is de aanvraag niet ‘kennelijk’ gegrond op redenen vreemd aan asiel (R.v.St., arrest nr. 43.151 van 2 juni 1993) .

Bijgevolg, door in de eerste plaats de asielaanvraag niet ontvankelijk te verklaren op grond van het feit dat er twijfel bestaat over het lidmaatschap van verzoeker van de pro-I. B.-partij in XXX, schendt eerste tegenpartij artikel 52 van de vreemdelingenwet en motiveert hij niet adequaat zijn beslissing.

Wanneer anderzijds vastgesteld wordt

- dat verzoeker over zijn activiteiten een groot aantal details geeft (o.m. de namen van de personen die deelnamen aan de vergaderingen alsook een vrij groot aantal gegevens over zijn partij),

- dat verzoeker standvastig is met betrekking tot de essentiële gegevens van zijn vluchtverhaal, met name dat hij 4 jaar lang lid was van voornoemde partij, dat hij op 20 oktober 1995 door de veiligheidsdiensten aangehouden werd en dat hij kon ontsnappen op 18 december 1995,

- en de gewone rechtspraak van eerste tegenpartij, ten aanzien van een XXX die beweert lid te zijn van de pro-I. B.-partij in zijn land en daardoor moeilijkheden heeft gehad, waarin op grond van de omstandigheid dat het relaas geen ‘flagrante onwaarschijnlijkheden’ bevat, de asielaanvraag niet kennelijk ongegrond geacht wordt en een verder onderzoek noodzakelijk (zie de beslissingen op 2 juni 1995 genomen voor de broer van verzoeker namelijk C. G., alsmede onlangs voor 2 andere verwanten mevrouw W. K. en de heer J. B.) (ook AI Nederland schrijft in een brief van 27 maart 1996 aan Vluchtelingenwerk Nederland dat XXX lid van deze partij “met regelmaat: onderworpen aan onderdrukking van de kant van de autoriteiten en werden slachtoffer van arrestaties, martelingen, ‘verdwijningen, en buitengerechterlijke executies”), kunnen de door verzoeker naar voor gebrachte gegevens niet als een ‘kennelijk’ ongegronde asielaanvraag worden bestempeld.

2° Eerste tegenpartij meent dat het relaas over de hospitalisatie vaag en ongeloofwaardig is omdat verzoeker voor tweede tegenpartij geen gewag heeft gemaakt van deze hospitalisatie, omdat zijn verklaringen voor eerste tegenpartij enerzijds uiterst verward zijn (verzoeker kan zich zelfs bij benadering niet herinneren hoeveel dagen hij in het ziekenhuis heeft doorgebracht, hij weet niet meer wanneer hij er met zijn schoonzoon heeft gesproken) en anderzijds omdat hij tegenstrijdige verklaringen aflegt wat zijn vlucht uit het hospitaal betreft daar hij in de vragenlijst beweert dat een militair van het ziekenhuis hem naar buiten gebracht heeft en ook dezelfde persoon hem gebracht heeft naar de luchthaven, terwijl tijdens het verhoor hij meedeelt dat de militair hem buiten het ziekenhuis gebracht heeft en dat daar een andere persoon hem opwachtte en hem naar de luchthaven heeft gebracht.

Er dient opgemerkt te worden dat verzoeker zowel bij eerste als bij tweede tegenpartij verklaart aangehouden te zijn op 20 oktober 1995 en opgesloten geweest te zijn tot 18 december 1995. Ook heeft hij tweemaal verklaard gefolterd geweest te zijn.

Dit is het essentiële. Dat verzoeker slechts eenmaal verklaard heeft dat een deel van de gevangenschap zich in een militair ziekenhuis heeft afgespeeld, is slechts een detail. In een militair hospitaal is men immers ook gevangen. Welnu, opdat een asielaanvraag kennelijk vreemd aan asiel of kennelijk ongegrond kan verklaard worden, dienen eventuele tegenstrijdigheden te slaan op essentiële gegevens van het vluchtrelaas en niet op bijkomstige. Zoals hierboven aangegeven is verzoeker standvastig over de essentiële gegevens van zijn asielaanvraag.

Eerste tegenpartij beweert ten onrechte dat verzoeker zich niet herinnert wanneer hij met zijn schoonzoon heeft gesproken. Deze motivering is verkeerd daar verzoeker verklaard heeft in het ziekenhuis geen bezoek ontvangen te hebben van familieleden.

De tegenstrijdigheid over de omstandigheid dat ofwel dezelfde persoon hem uit het ziekenhuis en eveneens naar de luchthaven heeft gebracht dan wel dat een tweede persoon daarbij betrokken was is inderdaad reëel. Dit is te wijten aan een verkeerde vertaling uit het A. naar het Frans van een geschreven verklaring aangehecht bij de vragenlijst van eerste tegenpartij (die eveneens door ondergetekende gebruikt werd bij het opstellen van het dringend beroep). De tolk van verzoeker heeft ten onrechte in de vertaling geen rekening gehouden met de verklaring in het A. door verzoeker opgeschreven volgens dewelke een passeur de militair die verzoeker buiten het ziekenhuis heeft opgewacht, hem naar de luchthaven heeft gebracht. Het gaat hier evenwel eveneens om een bijkomstigheid en is bijgevolg niet van aard om de asielaanvraag kennelijk vreemd aan asiel of kennelijk ongegrond te verklaren (vaste rechtspraak van de franse kamers van de Raad van State, bijvoorbeeld arrest nr. 56.230 van 13 november 1995; nr. 58.074 van 8 februari 1996). 3° Tenslotte meent eerste tegenpartij op te mogen merken dat verzoeker volkomen wettig, met zijn eigen paspoort, het land wist te verlaten.

Verzoeker heeft tijdens het verhoor meegedeeld dat voor het bekomen van een paspoort en voor het passeren van de grenscontrole veel betaald werd en aldus ambtenaren werden omgekocht. Deze verklaring is uiterst geloofwaardig daar uit alle bronnen blijkt dat in XXX, door te betalen, leden van de veiligheidsdienst kunnen worden omgekocht (Human Rights Watch, XXX The suppression of human rights by the A. regime, 1991, 41; D. L., La XXX du G. A., 1991, 22; brief van 27 oktober 1991 van AI BF aan CGVS : 'J'insisterai également sur la véritable institution que constitue la corruption en XXX: tout peut être acheté... 11; enz.).

Bijgevolg laat de omstandigheid dat verzoeker met zijn eigen paspoort het land wist te verlaten, niet toe de asielaanvraag kennelijk vreemd aan asiel of kennelijk ongegrond te verklaren.

Derde onderdeel

Bovendien is de beslissing onvoldoende gemotiveerd.

Verscheidene familieleden van verzoeker zijn in België als vluchteling erkend, o.m. zijn broer G. G. (vluchtelingenkaart afgeleverd op 30 oktober 1991) en een zuster M. G. (vluchtelingenkaart afgeleverd op 7 mei 1984), alsook is de asielaanvraag van een broer C. G. (C.G. 95/10.261) op 2 mei 1995 ontvankelijk verklaard.

In XXX worden vaak familieleden van gezochte personen aangehouden, om de gezochten onder druk te zetten zich aan te geven. A fortiori, indien verzoeker aangehouden wordt door de veiligheidsdiensten, en men de familieband vaststelt met zijn 2 broers en 1 zus, waarvan aangenomen wordt dat ze een gegronde vrees voor vervolging hebben, respectievelijk een asielaanvraag indienen die een verder onderzoek behoeft, met als vluchtmotief het actief zijn in dezelfde partij als verzoeker (het gaat over de broer C.) , kan niet aangenomen worden dat deze feiten niet pertinent zijn om te onderzoeken of een asielaanvraag kennelijk ongegrond is. De Vaste Beroepscommissie heeft al verscheidene malen inzake XXX onderdanen beslist dat een kozijn van een opposant slachtoffer kan worden van represailles (CPRR, 62/404/F113 van 9.9.1992), a fortiori als het een broer betreft (CPRR, 92/633/F136 van 28.10.1992). Het feit van pro-i. sympathiën verdacht te worden is een ernstige aangelegenheid, gelet op het feit dat XXX en I. ervvijanden zijn van mekaar (CPRR, 92/040/S56 van 31.1.1992).

Zoals uit een vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt (o.m. arrest nr. 51.466 van 1 februari 1995 inzake N. G. - de dochter van de broer C. van verzoeker), indien het feit dat verscheidene familieleden erkend zijn als vluchteling of

waarvan de asielaanvraag ontvankelijk werd verklaard op zichzelf niet voldoende is om als vluchteling erkend te worden of zijn asielaanvraag ontvankelijk te verklaren, dient uit de motivering van de beslissing afgeleid te worden waarom dit in casu niet zo zou zijn. De bestreden beslissing maakt zelfs geen vermelding noch van de erkenning van de broer en de zuster, noch van het feit dat de asielaanvraag van de broer C. -die bovendien, het weze herhaald, precies dezelfde vluchtmotieven inroept als verzoeker ontvankelijk verklaard werd. Uit de rechtspraak kan afgeleid worden dat indien de eerste tegenpartij meent dat deze gegevens niet pertinent zijn, hij uit dient te leggen waarom.

De beslissing is aldus onvoldoende gemotiveerd en schendt artikel 62 van de vreemdelingenwet en de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991.”;

“Een enig middel leiden verzoekers af uit de schending van de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, alsook uit de schending van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991.

Wat het eerste onderdeel van dit middel betreft, stelt verwerende partij het volgende.

Ten eerste moet aangestipt worden dat de Commissaris-generaal in het kader van een onderzoek naar de ontvankelijkheid van een asielaanvraag wel degelijk kan beslissen de verblijfsweigering, genomen door de Minister of zijn gemachtigde, te bevestigen omdat de aanvraag bedrieglijk is. In casu heeft de Commissaris-generaal trouwens geoordeeld dat de asielaanvraag van verzoekers én bedrieglijk is, én kennelijk ongegrond.

In tegenstelling tot hetgeen verzoekers beweren, nl. ‘Verzoeker dient immers in het stadium van het onderzoek van de ontvankelijkheid van een asielaanvraag niet voldoende geloofwaardige elementen aan te brengen om een persoonlijke vrees voor vervolging te kunnen gronden.’, dienen de verklaringen afgelegd naar aanleiding van de asielaanvraag wel geloofwaardig te zijn. Immers, wanneer uit het onderzoek van het dossier blijkt dat betrokkenen aan de ene kant iets beweren (nl. lid te zijn van de XXX vleugel van de I. B.-partij), maar aan de andere kant verklaringen afleggen die van die aard zijn dat redelijkerwijze aangenomen kan worden dat ze wellicht geen lid geweest zijn van voornoemde partij (omdat hun kennis over de werking en doelstellingen van de partij niet afdoende is), kan er met reden aangenomen worden dat verzoekers in het kader van hun asielaanvraag de Belgische autoriteiten hebben proberen misleiden. De Commissaris-generaal heeft op dat punt dus terecht het bedrieglijk karakter van de aanvraag onderstreept.

Aangaande het tweede onderdeel meent verwerende partij volgende elementen te moeten aanbrengen.

- In verband met de eerste overweging merkt verwerende partij op dat - zoals supra uiteengezet - verzoekers aangaande hun lidmaatschap van de XXX vleugel van de I. B.-partij de Belgische autoriteiten hebben proberen misleiden, wat onder andere de aanleiding is geweest om de asielaanvraag bedrieglijk te verklaren. Het lijkt dus ook voor dit onderdeel van het middel aangewezen te onderstrepen dat een asielaanvraag onontvankelijk verklaard kan worden wanneer blijkt dat deze bedrieglijk is (quod est). Wat verder de interpretatie van het begrip ‘kennelijk’ betreft, steunen verzoekers zich op een omschrijving gehanteerd door de derde en elfde kamer van de Raad van State. Het betreft dus de zienswijze van de Franstalige kamers van de Raad, niet die van de Nederlandstalige.

In tegenstelling tot wat in het verzoekschrift tot nietigverklaring is te lezen, stelt verwerende partij vast dat de kennis van verzoekers over de partij, waarvan ze beweren lid te zijn geweest, eerder beperkt is. Zo stelt de bevestigende beslissing voor de Heer XXX ondermeer ‘Zo kent hij de leider van de partij in XXX niet, weet hij niet sinds wanneer S. H. de voorzitter van de partij is en weet hij niet wanneer en waarom er tweedracht is ontstaan tussen de XXX en de I. B.-partij. Ook kan hij niets zeggen over specifieke activiteiten van de groep waarvan hij deel uitmaakte of waarover men het op die twee-wekelijkse vergaderingen zoal had’. Deze elementen uit voornoemde beslissing komen verweerder als essentieel voor.

Ook over het vluchtverhaal werden door verzoekers tegenstrijdige verklaringen afgelegd. Nochtans moet aangenomen worden dat iemand, die zijn land van oorsprong ontvlucht omwille van vrees vervolgd te worden, belangrijke aspecten van zijn vluchtverhaal op een coherente wijze kan weergeven. Verwerende partij is van mening dat het feit of één dan wel twee personen tussengekomen zijn bij de vlucht van de heer XXX een voldoende belangrijke gebeurtenis is, die geen aanleiding zou mogen geven tot het afleggen van tegenstrijdige verklaringen.

In het verzoekschrift wordt verder nog verwezen naar de gewone rechtspraak van de Commissaris-generaal ‘ten aanzien van een XXX die beweert lid te zijn van de pro-I. B.-partij in zijn land en daardoor moeilijkheden heeft gehad.’. Er dient desbetreffend opgemerkt te worden dat noch het dossier van C. G., noch dat van W. G. identiek zijn aan voorliggend geval; hetzelfde geldt trouwens voor het dossier van J. B.: de verwijzing is in casu dan ook irrelevant.

- Verweerder meent, in verband met de tweede overweging, dat de hospitalisatie in het relaas van verzoekers een belangrijk element is. Ook hier is verweerder van mening dat aangenomen mag worden dat op dat essentieel punt in het kader van een asielaanvraag eigenlijk geen onduidelijke en/of tegenstrijdige verklaringen afgelegd zouden mogen worden.

Verder kan de Commissaris-generaal niet verantwoordelijk worden geacht voor verzoekers eigen fout die aanleiding heeft gegeven tot zijn tegenstrijdige verklaring 'over de omstandigheid dat ofwel dezelfde persoon hem uit het ziekenhuis en eveneens naar de luchthaven heeft gebracht dan wel dat een tweede persoon daarbij betrokken was'.

- Wat het feit betreft dat verzoekers het land legaal hebben kunnen verlaten, meent verweerder dat volgende overweging in aanmerking genomen moet worden: zal iemand die reële vrees heeft door de autoriteiten van zijn land vervolgd te worden, het risico nemen om personen van de veiligheidsdienst om te kopen alleen maar om het land legaal te verlaten? Zeker wanneer, zoals verzoekers in het derde onderdeel zelf beweren, het zo zou zijn dat in XXX familieleden van gezochte personen aangehouden worden, om de gezochten onder druk te zetten zich aan te geven. A fortiori, indien verzoeker aangehouden wordt door de veiligheidsdiensten, en men de familieband vaststelt met zijn 2 broers en 1 zus.

In het derde onderdeel verwijzen verzoekers naar rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie en van de Raad van State om aan te geven dat de bestreden beslissing niet voldoende gemotiveerd is.

Wat de rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie betreft, merkt verweerder ten eerste op dat de Commissaris-generaal hierdoor niet gebonden is. Verder meent verweerder dat zeker niet alleen de familieband een aspect is, maar dat uiteraard ook beoordeeld moet worden hetgeen betrokkenen zelf meegemaakt hebben. In dat verband hebben verzoekers verklaard alleen problemen te hebben gehad omdat ze lid waren van de XXX vleugel van de I. B.-partij. Nergens in het dossier is een spoor te vinden van problemen als gevolg van activiteiten van familieleden.

De rechtspraak van de Raad van State waarnaar in het verzoekschrift verwezen wordt, is van de Franstalige kamer, niet van de Nederlandstalige.

Dit middel is ongegrond.”;

4.3. Overwegende dat verzoekers repliceren :

“Gelet op het arrest 67.236 van 30 juni 1997 van de algemene vergadering van de afdeling administratie van de Raad van State, waarbij voor recht gezegd wordt dat het voldoende is de bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan te vechten voor de Raad van State, en het bijgevolg nutteloos is de beslissing tot weigering van verblijf van de Belgische Staat aan te vechten, beperken verzoekers hun argumentatie tot de bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal.

Enig middel.

Eerste onderdeel,

De Commissaris-generaal verklaart dat de aanvraag tot erkenning als vluchteling van verzoekers 'bedrieglijk is en kennelijk ongegrond'.

Een aanvraag die 'bedrieglijk' is, betekent dat hij 'klaarblijkelijk steunt op motieven die totaal vreemd zijn aan het asiel (artikel 52, par. 1, 2° van de Vreemdelingenwet).

Het woord 'klaarblijkelijk' is hier synoniem met 'kennelijk', daar de huidige tekst, daterend van de wet van 18 juli 1991, een nieuwe 'vertaling is' van de Franse tekst van de desbetreffende bepaling, die ongewijzigd is sedert de wet van 14 juli 1987.

Er is een verschil tussen een onderzoek naar de ontvankelijkheid van een aanvraag tot erkenning als vluchteling, en een onderzoek naar de grond daarvan. Het woord 'kennelijk' of 'klaarblijkelijk' heeft zijn belang (Jean-Yves Carlier, La procédure de reconnaissance de la qualité de réfugié en Belgique, Belgisch Tijdschrift voor Internationaal Recht 1989, 158).

'Klaarblijkelijk' of 'kennelijk' is 'waarvan het bestaan of de aard voor een redelijke geest dermate overtuigend als aannemelijk overkomt dat nader onderzoek niet nodig lijkt' (Raad van State van België, Openbaar verslag over het gerechtelijk jaar 1994-1995, 1996, blz. 279).

Door in de bestreden beslissing te stellen dat ‘betrokkenes relaas bevat onvoldoende geloofwaardige elementen om een persoonlijke vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, te kunnen gronden’, neemt de Commissaris-generaal een beslissing ten gronde en beperkt hij zich niet tot het onderzoek naar de vraag of de aanvraag kennelijk ongegrond is of kennelijk vreemd aan asiel.

De Commissaris-generaal antwoordt in zijn memorie van antwoord dat aangestipt dient te worden dat hij in het raam van een onderzoek naar de ontvankelijkheid van een aanvraag kan beslissen dat deze én bedrieglijk én kennelijk ongegrond is, hetgeen natuurlijk juist is, maar niet ter zake.

In de tweede plaats zegt de Commissaris-generaal dat de verklaringen naar aanleiding van een aanvraag tot erkenning als vluchteling geloofwaardig dienen te zijn. Dit is natuurlijk op zichzelf juist. Doch de verklaringen dienen zowel in het stadium van de ontvankelijkheid als in het stadium van het onderzoek naar de grond van de aanvraag geloofwaardig te zijn. De ‘geloofwaardigheid’ dient bijgevolg anders beoordeeld te worden in de twee fasen van het onderzoek. Door te stellen dat het relaas ‘onvoldoende geloofwaardige elementen bevat’, heeft de Commissaris-generaal een onderzoek ten gronde gevoerd, minstens niet gemotiveerd waarom de aanvraag niet kennelijk ongegrond of vreemd aan asiel is (vgl. R.v.St., nr. 71.003 van 22 januari 1998 - het gaat om de nicht van verzoekers).

Zoals in het verzoekschrift werd gesteld is de bestreden motivering in dit eerste onderdeel een soort conclusie die daarna wordt geëxpliciteerd, en bijgevolg een determinerende considerans.

In het arrest nr. 69.145 van 23 oktober 1997, waarbij de vordering tot schorsing werd verworpen, werd dit onderdeel niet onderzocht.

Uit het voorgaande volgt dat het eerste onderdeel gegrond is.

Tweede onderdeel.

De Commissaris-generaal steunt op drie overwegingen om de aanvraag bedrieglijk en kennelijk ongegrond te verklaren doch verzoekers menen dat deze overwegingen niet kunnen leiden tot het besluit dat de aanvraag hetzij bedrieglijk, hetzij kennelijk ongegrond is.

Verzoekers verwijzen naar het verzoekschrift.

Volgens het schorsingsarrest verklaart verzoeker niet dat de eerste overweging, namelijk verzoeker kan weinig of geen gegevens vermelden over de partij waarvan hij beweert lid te zijn, en bijgevolg kan er ernstige twijfel bestaan of hij wel ooit lid was van deze partij, in tegenstrijd zouden zijn met de gegevens van het dossier.

Dit is onjuist : verzoekers verwijzen naar blz. 7 van het verzoekschrift waarbij herhaald wordt dat verzoeker tijdens het verhoor bij tegenpartij over zijn activiteiten een groot aantal details geeft, onder meer de namen van de personen die deelnamen aan de vergaderingen alsook een vrij groot aantal gegevens over zijn partij.

Het schorsingsarrest antwoordt evenmin op de stelling dat de Commissaris-generaal spreekt over ‘twijfel’, hetgeen in strijd is met de toepassing van artikel 52 van de Vreemdelingenwet, zoals blijkt uit de rechtspraak in het verzoekschrift aangehaald.

In zijn memorie van antwoord stelt de Commissaris-generaal dat de kennis van verzoeker over de partij eerder beperkt is, hetgeen onjuist is, zoals blijkt uit de nota's door hem genomen.

Verder stelt de Commissaris-generaal dat tegenstrijdige verklaringen worden afgelegd over het vluchtverhaal, doch dit houdt verband met de tweede overweging, hierna te bespreken.

Tenslotte beweert de Commissaris-generaal dat de vluchtmotieven van de broer van verzoeker en voor twee andere verwanten, waarvoor hij een beslissing tot ontvankelijkheid had genomen, anders zijn, hetgeen onjuist is. Verzoeker zou graag van de Commissaris-generaal vernemen in welke mate het dossier van de broer en de andere familieleden niet identiek zou zijn aan dit van verzoeker, daar zij allen lid waren van eenzelfde partij en daarvoor vervolgd zijn geweest.

In een tweede overweging meent de Commissaris-generaal dat het relaas over de hospitalisatie vaag en ongeloofwaardig is wegens tegenstrijdigheden in het relaas van verzoeker in dit verband.

In het verzoekschrift heeft verzoeker gesteld dat hij steeds verklaard heeft aangehouden geweest te zijn op 20 oktober 1995 en opgesloten geweest te zijn tot 18 december 1995, en dat hij tweemaal gefolterd is geweest, hetgeen het essentiële is. Dat verzoeker slechts éénmaal verklaard heeft dat een deel van de gevangenschap zich in een militair ziekenhuis heeft afgespeeld, is een detail en laat niet toe de aanvraag af te wijzen op grond van artikel 52 van de Vreemdelingenwet.

Verder bestaat er een tegenstrijdigheid in verband met de persoon die verzoeker geholpen heeft te ontsnappen uit het ziekenhuis, doch dit is te wijten aan een fout in een vertaling. De Commissaris-generaal stelt terecht dat het niet zijn fout is, doch het is evenmin de fout van verzoeker. Bovendien gaat het om een bijkomstigheid, en laat dit niet toe de aanvraag als kennelijk ongegrond of kennelijk vreemd aan asiel te beschouwen.

Bovendien is de motivering van de bestreden beslissing feitelijk onjuist in de mate dat de Commissaris-generaal beweert dat verzoeker niet weet wanneer hij in het ziekenhuis met zijn schoonzoon heeft gesproken, hetgeen in strijd is met de gegevens van het dossier, daar verzoeker verklaard heeft geen bezoek te hebben ontvangen in het ziekenhuis van familieleden.

De Commissaris-generaal antwoordt niet in verband met deze feitelijke onjuistheid in zijn motivering.

Hier ook stelt het schorsingsarrest onterecht dat verzoeker deze vaststelling niet tegensprekt.

In verband met een derde overweging namelijk dat verzoeker volkomen wettig, met zijn eigen paspoort, het land heeft verlaten, heeft verzoeker in zijn verzoekschrift gesteld dat hij reeds tijdens zijn verhoor bij de Commissaris-generaal meegedeeld heeft dat hij het paspoort via corruptie heeft bekomen en dat voor het passeren van de grenscontrole werd betaald en bijgevolg de ambtenaren werden omgekocht. In het verzoekschrift tot nietigverklaring werden verscheidene geloofwaardige bronnen aangehaald die het bestaan van corruptie in XXX bevestigen. Aldus is de omstandigheid dat verzoeker met zijn eigen paspoort XXX wist te verlaten, geen tegenindicatie van het feit dat hij wordt vervolgd of gezocht.

Het schorsingsarrest antwoordt hier niet op.

In zijn memorie van antwoord beperkt de Commissaris-generaal zich tot het stellen van een vraag, namelijk of een persoon die gezocht of vervolgd wordt het risico zal lopen om de ambtenaren belast met de grenscontrole om te kopen? Het antwoord is ja, omdat het risico vrij klein is indien men voldoende geld betaalt, zoals uit voornoemde onafhankelijke bronnen blijkt.

Het tweede onderdeel is bijgevolg gegrond.

Derde onderdeel.

In een derde onderdeel stellen verzoekers dat de beslissing onvoldoende gemotiveerd is omdat niets wordt gezegd over de beslissingen door de Commissaris-generaal genomen aangaande de aanvraag tot erkenning als vluchteling ingediend door verscheidene familieleden.

In het schorsingsarrest wordt overwogen dat de erkenning als vluchteling van familieleden niet van aard is om, gelet op het voorgaande, de aanvraag anders te beoordelen dan klaarblijkelijk of kennelijk ongegrond of vreemd aan asiel. Het derde onderdeel roept evenwel onder meer een schending van de motiveringsverplichting in. Indien de stelling van het arrest juist zou zijn, quod non, dient deze motivering zich te bevinden in de bestreden beslissing. Met andere woorden, zelfs indien de erkenning als vluchteling van verscheidene familieleden geen afbreuk zou kunnen doen aan de vaststelling dat de aanvraag van verzoekers bedrieglijk of kennelijk ongegrond zou zijn, quod non, dient dit gemotiveerd te worden in de bestreden beslissing, wat niet het geval is.

De Commissaris-generaal stelt dat hij niet gebonden is door de rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie, hetgeen geen pertinente opmerking is, en dat de rechtspraak van de Raad van State waarnaar verwezen wordt, van de Franse kamer is en niet van de Nederlandse kamer, hetgeen evenmin pertinent is daar de beide kamers eenzelfde bepaling namelijk de wet van 29 juli 1991 en artikel 52 van de Vreemdelingenwet toepassen.

Verzoekers verwijzen opnieuw naar het arrest nr. 71.003 van 22 januari 1998.

Het derde onderdeel is bijgevolg eveneens gegrond.”;

4.4.1. Overwegende dat de bestreden beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, vooreerst steunen op de vaststelling dat er ernstig kan getwijfeld worden of eerste verzoeker ooit lid van de XXX vleugel van de I. B.-partij is geweest; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich hierbij baseert op de volgende elementen :

- eerste verzoeker kan weinig of geen concrete informatie van deze partij, of verschilpunten met de XXX partij, verstrekken;
 - eerste verzoeker kent de leider van de partij in XXX niet;
 - eerste verzoeker weet niet sinds wanneer S. H. de voorzitter van de partij is;
 - eerste verzoeker weet niet wanneer en waarom er tweedracht is ontstaan tussen de XXX en de I. B.-partij;
 - eerste verzoeker kan niets zeggen over specifieke activiteiten van de groep waarvan hij deel uitmaakte of waarover men het op die twee-wekelijkse vergaderingen zoal had;
- dat verder de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijst naar verzoekers “vage en ongeloofwaardige” relaas van zijn hospitalisatie :
- eerste verzoeker heeft voor de Dienst Vreemdelingenzaken helemaal geen melding gemaakt van de hospitalisatie;
 - tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waren de verklaringen van eerste verzoeker uiterst verward;
 - eerste verzoeker kan zich bij benadering niet herinneren hoeveel dagen hij in het ziekenhuis heeft doorgebracht en wanneer hij er met zijn schoonzoon heeft gesproken;
 - eerste verzoeker legde tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot zijn vlucht uit het ziekenhuis vermits hij, enerzijds, beweert dat een militair van het ziekenhuis hem dadelijk naar de luchthaven heeft gebracht terwijl hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt dat die militair hem buiten de muren van het ziekenhuis heeft gebracht en dat hij daar werd opgewacht door een passeur die hem naar de luchthaven bracht;

dat tenslotte de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opmerkt dat eerste verzoeker volkomen legaal, met zijn eigen paspoort het land wist te verlaten; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uit deze elementen besluit dat de asielaanvraag van verzoeker bedrieglijk is en kennelijk ongegrond omdat geen gegevens werden aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een geponde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève;

4.4.2. Overwegende dat verzoekers in het middel niet aantonen dat deze vaststellingen in strijd zijn met de gegevens van het dossier; dat zij stellen dat een deel van de argumenten van de bestreden beslissingen slechts details zijn en dat eventuele tegenstrijdigheden moeten slaan op essentiële gegevens van het vluchtrelaas; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op basis van de hoger aangehaalde vaststellingen, de beslissingen tot weigering van verblijf van de Minister van Binnenlandse Zaken kon bevestigen; dat de niet-tegengesproken leemtes en tegenstrijdigheden in het relaas van eerste verzoeker, samen met het gebruik van zijn paspoort, tot de conclusie kon leiden dat zijn aanvraag klaarblijkelijk gesteund was op motieven totaal vreemd aan het asiel; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er eveneens kon van uitgaan, zonder de gegevens van het dossier te miskennen, dat de omstandigheid dat familieleden als vluchteling erkend werden of dat hun aanvraag ontvankelijk werd verklaard niet van aard was om bij het onderzoek van onderhavig dossier te worden betrokken; dat het enig middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op veertienduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizendeen, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter.
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.